

1ST INTERNATIONAL
**CONGRESS OF HUMAN AND
SOCIAL SCIENCES RESEARCH**

1. ULUSLARARASI
**İNSAN VE TOPLUM BİLİMLERİ
ARAŞTIRMALARI KONGRESİ**

**PROCEEDING BOOK
&
BİLDİRİ KİTABI**

**23-25
KASIM
NOVEMBER
2018**

**BANDIRMA
ONYEDİ EYLÜL
ÜNİVERSİTESİ**

I. Uluslararası İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Kongresi
23-25 Kasım/November 2018

Editör / Editor

Dr. Öğr. Üyesi Mustafa YİĞİTOĞLU

Kongre Onursal Başkanları / Honorary Heads of Congress

Prof. Dr. Refik POLAT, Karabük Üniversitesi Rektörü

Prof. Dr. Süleyman ÖZDEMİR, Bandırma Onyedi Eylül Üniversitesi Rektörü

Kongre Başkanı / Chair

Dr. Öğr. Üyesi Mustafa YİĞİTOĞLU (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Editörü)

Kongre Koordinatörü / Coordinator

Doç. Dr. Hayrettin KESGİNGÖZ (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Sekreteryä / Secretariat

Mustafa Süleyman ÖZCAN

Düzenleme Kurulu / Organizing Committee

Dr. Öğr. Üyesi Ö. Faruk HABERGETİREN (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Doç. Dr. Halim GÜL (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Doç. Dr. Erhan TECİM (Necmettin Erbakan Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Doç. Dr. Üyesi Hamdi KIZILER (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Dr. Öğr. Üyesi Ersin MÜEZZİNOĞLU (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Dr. Öğr. Üyesi Tuğrul TEZCAN (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Dr. Öğr. Üyesi Yakup KOÇYİĞİT (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Dr. Öğr. Üyesi Mustafa Selim YILMAZ (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Dr. Öğr. Üyesi Şükrü MADEN (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Dr. Öğr. Üyesi Nevzat Sağlam (Karabük Üniversitesi İlahiyat Fakültesi)

- Dr. Öğr. Üyesi Zeynep ÖZCAN (Karabük Üniversitesi İlahiyat Fakültesi)
Dr. Öğr. Üyesi Mehmet HABERLİ (Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi Alan Editörü)
Dr. Cennet GÖLOĞLU DEMİR (MEB, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)
Öğr. Gör. Can DOĞAN (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)
Öğr. Gör. Yılmaz BACAĞLI (Karabük Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri Dergisi Alan Editörü)

Bilim Kurulu /Hakemler/ Scientific Committee

- Prof. Dr. Thomas G. FRASER (University of Ulster)
Prof. Dr. Jaime De Pablo VALENCIANO (Universidad De Almeida)
Prof. Dr. Jose Ramos Pires MANSO (Universidade De Beira)
Prof. Dr. Jose Luis MIRALLO (University of Zaragoza)
Prof. Dr. Georgi MARINOV (University of Economics Varna)
Prof. Dr. İ. Erkinay TOKTOGULOVA (İ. Razakov Kırgız Devlet Teknik Üniv)
Prof. Dr. Mohammad ORAYF (King8 Abdulaziz University)
Prof. Dr. S. Nur KERİMKULOVIÇ (İ. Razakov Kırgız Devlet Teknik Üniv)
Prof. Dr. Fahrettin ATAR (Karabük Üniversitesi)
Prof. Dr. Yusuf BUDAK (Gazi Üniversitesi)
Prof. Dr. Hasan COŞKUN (Gazi Üniversitesi)
Prof. Dr. Yücel GELİŞLİ (Gazi Üniversitesi)
Prof. Dr. Faruk KARACA (Atatürk Üniversitesi)
Prof. Dr. Omirkhan ABDILMANULY (Al-Farabi Kazakh National University)
Prof. Dr. Salih ARIC (Van 100. Yıl Üniversitesi)
Prof. Dr. Casim AVCI (Marmara Üniversitesi)
Prof. Dr. Nurettin GEMİCİ (İstanbul Üniversitesi)
Prof. Dr. Mustafa GÜLER (Afyon Kocatepe Üniversitesi)
Prof. Dr. Zekai METE (Bandırma Onyedli Eylül Üniversitesi)
Prof. Dr. Ali AYTEN (Marmara Üniversitesi)
Prof. Dr. Hasan KAPLAN (İbn-i Haldun Üniversitesi)
Prof. Dr. Asim YAPICI (Çukurova Üniversitesi)
Prof. Dr. Muammer CENGİL (Hitit Üniversitesi)
Prof. Dr. Levent AYTEMİZ (Karabük Üniversitesi)

Dr.	Necdet SUBAŞI
Doç. Dr.	Almasbek MAULENOV (Al-Farabi Kazakh National University)
Doç. Dr.	Roza UMIRBEKOVA (Al-Farabi Kazakh National University)
Doç. Dr.	Zhulduz ESIMOVA (Al-Farabi Kazakh National University)
Doç. Dr.	Halil TOKCAN (N. Ömer Halis Demir Üniversitesi)
Doç. Dr.	Şaban ÇETİN (Gazi Üniversitesi)
Assoc. Prof.	Maciej MILCZANOWSKI (Information Technology University)
Assoc. Prof.	Ihor HURAK (Vasyl Stefanyk Precarpathian National University)
Assoc. Prof.	Saim KAYADİBİ (International Islamic University Malaysia)
Dr. Öğr. Üyesi	Mehmet HABERLİ (Bilecik Şeyh Edebali Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	Ali YILDIRIM (GOP Üniversitesi)
Doç. Dr.	Recep ÖNAL (Balıkesir Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	Mustafa YILDIZ (Karabük Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	Abdulkadir ATAR (Karabük Üniversitesi)
Prof. Dr.	Fahrettin ATAR (Karabük Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	İ. Hakkı İMAMOĞLU (Karabük Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	Aladdin GÜLTEKİN (Karabük Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	M. Sami ÇÖLLÜOĞLU (Karabük Üniversitesi)
Dr.	Sahl DERCHAWI (Karabük Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	Kasım ERTAŞ (Şırnak Üniversitesi)
Dr.	Engin DEMİR (Karabük Üniversitesi)
Dr. Öğr. Üyesi	Ergin ÖGCEM (Kütahya Dumlupınar Üniversitesi)

Karabük Üniversitesi Yayınları 34

ISBN: 978-605-9554-31-2

Aralık 2018

I. Uluslararası İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Kongresi
23-25 Kasım/November 2018

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî’de Hikmet Tasavvurunun Tasavvufî Açından Değerlendirilmesi

Hamdi KIZILER

Doç. Dr. Karabük Üniversitesi İlahiyat Fakültesi/, hamdikiziler@gamil.com

Öz

Hikmet, insanın gücü ölçüsünde eşyanın mahiyet ve hakikatini anlayabilmesidir. Evrendeki bütün varlıkların görünen ve bilinen (fiziksel) tarafının yanında bir de görünmeyen hakiki (metafizik) yönü vardır. Esasen hikmet, eşyanın hakikatini idrak etmek, fizik âleminin ötesinde metafizik gerçekleri algılayabilme yeteneğidir. Yaşadığımız dış dünyanın ve maddenin seyri yanında kendi iç dünyamıza yolculuk yapabilmektir. İslam düşüncesinde pek çok âlim, sufi ve şair, Allah-insan-varlık ilişkisini ele alırken meselenin hakikatini kavrayabilmek için hikmet ve hikmetli sözleri kullanmıştır. Bu geleneği sürdürenlerden biri de Muhammed b. Gazî el-Malatyavî’dir. Anadolu Selçukluları zamanında yaşamış Malatyavî, dönemindeki diğer pek çok sufi gibi anlatmak istediği konuları eserlerinde hikmetli sözlerle ifade etmiştir. Bu çalışmada, müellifin *Ravzatu’l-ukûl* adlı eserinden hareketle ele aldığı hikmetli sözlerden seçmeler yapılarak onun hikmet tasavvuru tasavvuf düşüncesi açısından değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Muhammed b. Gazî el-Malatyavî, Tasavvuf, Hikmet, Hakikat, Düşünce

Evaluation of Muhammed b. Gazî el-Malatyavî’s Sufism Wisdom In Sufist Concept

Doç.Dr. Hamdi KIZILER

Karabük Üniversitesi İlahiyat Fakültesi/

hamdikiziler@gamil.com

hamdikiziler@karabuk.edu.tr

Abstract

Wisdom is the ability to perceive the nature and reality of matter. Every creation in the universe has a known (physical) side along with an undiscovered (metaphysical) side. In reality, wisdom is an ability to be able to see through matter and to understand its actual metaphysical reality. It is an ability for one to see beyond the physical world we live. Many scholars, Sufis and poets in Islamic history have used wisdom and philosophy saying while approaching the Allah-human relation. One of them is the Muhammed b. Gazî el-Malatyavî. Malatyavî, who lived in Anatolian Seljuk era, have used wisdom sayings in his writings like many other Sufis. This study aims to evaluate the author’s understanding of Wisdom Sufism and Sufism thought by examining the *Ravzatu’l-Ukûl* work.

Keywords: Muhammed b. Gazî el-Malatyavî, Sufism, Wisdom, Reality, Thought

Giriş

Hikmet kavramı, Arapça h-k-m kökünden gelen ve “hüküm vermek, bir yargıda bulunmak” anlamında kullanılır. Terminolojide ise hikmet, hakkı hak olduğu için, hayrı da onunla amel etmek için bilmek şeklinde ifade edilir.¹ Râgıb el-İsfahanî ise hikmet terimini “ilim ve akıl vasıtasıyla gerçeği bulma” şeklinde tanımlamaktadır. Hikmet kavramı Yüce Allah için kullanıldığında “eşyayı bilmek ve onu en sağlam ve kusursuz biçimde yaratmak”, insan için kullanıldığında ise “varlıkların hakikatini bilmek ve o doğrultuda iyi ve güzel davranışlar sergilemek” anlamına gelmektedir.² Başka bir ifadeyle hikmetin hedefinde, bireysel ve toplumsal olarak insanların yaratılış gayelerine uygun hareket etmeleri, insanın kendisini ve eşyanın hakikatini tanımak suretiyle ahlaki güzelliğe ulaşmayı hedeflemesi vardır.

Şüphesiz İslam düşüncesi içinde yer alan her bir ilim disiplini kendi bakış açısına göre hikmeti değerlendirerek anlamlandırmıştır. Nitekim tasavvuf düşüncesinde de hikmet sufilerin görüşlerine göre ifade edilmiştir. Genel olarak tasavvufta hikmet, ilahi sırların ve gerçeklerin bilgisi, varlıkların var oluş amaçlarının kavranması, sebeplerle bunların sonuçları arasındaki ilişkilerde ilahi iradenin rolünün keşfedilmesi anlamında kullanılmıştır. Nitekim ilk sufilerden Hakim et-Tirmizî hikmeti "kalbin ilahi sırlara vakıf olması", Ebu Osman el-Mağribî "hak olanın söylenmesi" şeklinde tarif etmişlerdir.³

Zaman içinde sufilerin hikmet anlayışının felsefe kültürünün yaygınlaşmasından sonra felsefileştiği görülmektedir. Nitekim Abdürrezzak Kaşanî, İbnu'l-Arabî'nin tasavvuf anlayışına bağlı olmasına rağmen hikmeti, "asıllarına uygun olarak eşyanın mahiyeti, nitelikleri, özellikleri, hükümleri, sebep-sonuç bağlantısı, varlıklar alanındaki sıkı düzenin sırrı hakkında bilgi sahibi olmak, bu bilginin gereğine göre hareket etmek" şeklinde ifade etmiştir.⁴

İlk dönemlerden itibaren tasavvuf ehli, duygu ve düşüncelerini anlatmak için “hikmet” adı altında eserler kaleme almışlardır. Ebu Bekir el-Verrâk'ın *Risale fi'l-hikme ve't-tasavvuf*, Zünnûn el-Mısırî'ye nisbet edilen *Risale fi'l-hikme*, İbn Ataullah el-İskenderî'nin *el-Hikemu'l-Ata'iyye*, Şehabeddin es-Sühreverdî el-Maktûl'ün *Hikmetu'l-işrâk*, Ahmed Yesevî'nin *Divan-ı Hikmet*, Ahmed er-Rifaî'nin *el-Hikemu'r-Rifâiyye*, Mevlanâ'nın *Mesnevî*, Yunus Emre'nin *Divan* adlı eserleri, sufilerin anlatmak istediklerini hikmetli sözlerle ifade ettiklerini göstermektedir.⁵

Hikmetli söz geleneğinin İslam dünyasında yaygınlığı sadece sufiler arasında değil, diğer ilim disiplinlerinde de söz konusu olduğu muhakkaktır. Özellikle edebiyat, şiir, belagat gibi sözlü ve yazılı kültürün inceliklerini dil ile ifade

¹ Ebu'l-Fadl Cemalüddin Muhammed b. Mükerrrem b. Manzur, *Lisanu'l-Arab*, Beyrut 1990, c. II s. 143.

² Râgıb el-İsfahanî, *el-Müfredât*, Beyrut 1997, s. 249.

³ Hakim et-Tirmizî, *Hatmu'l-evliyâ*, Beyrut 1965, s. 348, 362; Mustafa Kara, “Hikmet”, *DİA (Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi)*, c. 17, s. 518.

⁴ Abdürrezzak Kaşanî, *İstilahâtu's-sufiyye*, Kahire 1992, s. 61; Kara, “Hikmet”, s. 519.

⁵ Kara, “Hikmet”, s. 519.

gücünü ortaya koyan alanlarda hikmet ve meselin önemi daha da belirgin bir hal aldığı görülmektedir.

Üzerinde yaşadığımız coğrafyada yukarıda bazı örneklerini verdiğimiz pek çok alim, şair, edip veya devlet adamı gibi tarihi şahsiyetler, hikmetli sözlerle meramlarını ifade etme yolunu izlemişlerdir. Nitekim çalışma konusu yaptığımız kişi, Anadolu Selçukluları zamanında yaşamış, döneme ve coğrafyaya tesir etmiş İbnu'l-Arabî'nin görüşlerinden etkilenmiş Malatyalı Muhammed b. Gazî, *Ravzatu'l-ukûl* adlı eserinde tasavvufa dair duygu ve düşüncelerini hikmetli sözlerle ifade etmiştir.

Muhammed b. Gazî el-Malatıyavî, kaynaklarda hakkında kesin bilgi verilmemekle beraber, eserinde zikrettiği olaylar ve şahıslardan yola çıkarak yaşadığı dönem, Anadolu Selçuklularının hüküm sürdüğü XII. yüzyılın sonu ile XIII. yüzyılın başına rastlamaktadır.⁶

Malatıyavî nisbesinden Malatyalı olduğu veya hayatının büyük bir kısmını bu şehirde geçirdiği anlaşılmaktadır. *Ravzatu'l-ukûl* adlı eserinin mukaddimesinde verdiği sınırlı bilgilerden başka hayatı hakkında fazla bilgi yoktur. Burada verdiği bilgilere göre çocukluğundan itibaren iyi bir öğrenim görmüş, üstlendiği görevler ve yazdığı eserlerden yola çıkarak edebiyat alanında yetiştiğini ve Arapça ve Farsça bildiğini göstermektedir. Tahsilini tamamladıktan sonra münşî⁷ görevi ile devlet memurluğuna başlamıştır. Bu göreve üstün yeteneği sayesinde geldiğini söyleyen Muhammed b. Gazî, kısa süre içinde ülke dışından teklif alabilecek kadar başarı ve itibar kazanmış ve ardından vezirlik makamına yükselmiştir. Kaynaklardan maiyetinde çalıştığı ancak adını vermediği hükümdarın II. Kılıçarslan'ın oğlu Muizzüddin Kayser Şah olduğu anlaşılmaktadır.⁸

Muhammed b. Gazî el-Malatıyavî'nin kaynaklarda *Ravzatu'l-ukûl*, *Barîdu's-saâde* ve *Murşîdu'l-kuttâb* adlı eserleri tespit edilmiştir.⁹ Günümüzde ilim dünyasında Malatıyavî hakkında yapılan çalışmaların bulunduğunu ancak yeterli seviyede olmadığını da söylemek gerekir.¹⁰

Şimdi müellifimizin *Ravzatu'l-ukûl* eserinde yer verdiği yüzlerce hikmetli sözlerden birkaç tanesini tasavvufi açıdan değerlendirmesini yapalım.

⁶ İbrahim Düzen, *Muhammed b. Gâzî el-Malatıyavî ve Eseri Ravzatu'l-Ukûl*, Beyan Yayınları, İstanbul 2016, s. 11 vd; Tahsin Yazıcı, "Muhammed b. Gâzî", *DİA*, c. 30, s. 531.

⁷ Münşî, Selçuklu Devletinde ikinci zabıt katipliği görevidir.

⁸ Düzen, *Muhammed b. Gâzî el-Malatıyavî ve Eseri Ravzatu'l-Ukûl*, s. 11 vd; Yazıcı, "Muhammed b. Gâzî", s. 531.

⁹ Düzen, *Muhammed b. Gâzî el-Malatıyavî ve Eseri Ravzatu'l-Ukûl*, s. 29; Yazıcı, "Muhammed b. Gâzî", s. 531.

¹⁰ İbrahim Düzen, *Muhammed bin Gâzî el-Malatıyavî ve Eseri Ravzatu'l-Ukûl*, Beyan Yayınları, İstanbul 2016; Aladdin Gültekin, "Ravzatu'l-Ukûl Adlı Eserde Geçen Mesel Örneklerine Dair Bir İnceleme", *İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi (İtobiad)*, cilt: 6, sayı: 5, 2017, s. 3122-3139; Aladdin Gültekin, "Muhammed b. Gazî'nin Ravzatu'l-Ukûl Adlı Eserinde Geçen Arapça Şiirlerde Hikmet", *Türkiye İlahiyat Araştırmaları Dergisi (Tiad)*, cilt: 2, sayı: 2, 2018, s. 123-148.

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî'nin Ravzatu'l-ukûl Esrinde Ele Aldığı Bazı Hikmetler

Malatyavî'nin hikmetlerini değerlendirirken, tasavvuf tarihinde önemli etkilere sahip sufilerin hikmetleriyle mukayese yapmaya, özellikle Ahmed Yesevî ve Yunus Emre'nin manzum hikmetleriyle beraber ele almaya çalışacağız.

1. Söz öze uyarsa dinleyicide etkili olur.¹¹

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî'nin ele aldığı bu hikmet, geçmişten günümüze sözlerin insanlar üzerindeki gizemli gücünün öze uygunluğundan hareketle söylenmiştir. Şayet söz, öзде bulunan inanç, doğruluk, dürüstlük, ahlak, samimiyet ve erdem pınarından kaynaklanmışsa, etkisi insanlar üzerinde oldukça fazla olur.

Nitekim Orta Asya ve daha sonra Anadolu toplumları üzerinde önemli etkileri olan XII. yüzyılda yaşamış Ahmed Yesevî de aşağıdaki hikmetinde sözün öncelikle kişinin kendine faydalı olmasının lazım geldiğini, bunun için iç dünyasının güzel olması gerektiğini, riya ve hırs gibi manevi hastalıklardan özünün temizlenmesinin önemine vurgu yapmıştır.

Zalimleri şikayet etme, zalim kendin,

Huyun riya, etki etmez halka sözün,

Dünya malını dolu verdim doymaz gözün,

Harisleri "Siccin" içine saldım ben işte.¹²

2. En ölçüsüz söz, ifrattır.¹³

Tasavvuf düşüncesinde manevi gelişim için temel ölçü genel olarak "az konuşmak, az yemek ve az uyumak" şeklinde ifade edilmiştir. Bu sınırların aşılması, insanı kötü söz ve tutumları yapmaya sevk edebilir ki bunun da en çirkini başkalarına iftira atmaktır. İşte Muhammed b. Gazî el-Malatyavî de bu hikmetinde söz konusu duruma işaret etmiştir.

Esasen tasavvuf erbabı, kişinin ruhsal ilerleyişi için önemli kabul ettikleri bu üçlüyü, aynı zamanda riyazetin temeli saymışlardır. Hatta Gazalî, bunu dörde çıkarmış ve her birinin insan karakterine sağlayacağı yararı da ayrıca zikretmiştir. Gazalî'ye göre bunlar; az yemek, az uyumak, az konuşmak ve insanların eziyetlerine katlanmaktır. Az yemek şehveti öldürür, az uyumak iradeyi saflaştırır, az konuşmak tehlikelerden korur, eziyetlere katlanmak ise insanı amacına ulaştırır.¹⁴

Gereksiz yere çok konuşma veya tefekkür süzgecinden geçirmeden gelişigüzel yapılan konuşma, aslında akli ve ruhi bozukluğa işaret eden bir hastalık sayılır. İnsanın gelişim sürecinde kendisine yapılan tavsiyelerden

¹¹ Muhammed b. Gazî el-Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, thk: Muhammed Ruşen ve Ebu'l-Kasım Celil Pevev, Kazım Berknişi, Tahran 1383, s. 197.

¹² Hoca Ahmed Yesevî, *Divân-ı Hikmet*, Ahmed Yesevî Üniversitesi, Ankara 2016, s. 73.

¹³ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 433.

¹⁴ Ebu Hamid Muhammed b. Muhammed Gazalî, *İhyâu ulûmi'd-dîn*, Beyrut 2004, c. I, s. 17.

birisi de diline hâkim olması, yersiz ve lüzumsuz sözlerden sakınması olmuştur. İnsanın her yerde her şey hakkında çok konuşması, aklından, düşüncelerinden ve kalbinden daha büyük bir dili olduğunun göstergesi kabul edilir. Oysa düşünceleri derin, kalbi melekeleri ulvi olan insanların sözleri, anlamlı ve özlüdür. Aşırı konuşmak hem zaman hem de beden israfı sayılır.

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî'nin yukarıdaki hikmetine benzer bir şekilde Ahmed Yesevî, sözün rehberliğine dikkat çekerek onun kamil müridler vasıtasıyla yol göstericiliğinin insanı selamete kavuşturacağını kendi dilince şöyle ifade etmiştir:

Bu hal yolu nazik yoldur, tehlikesi var,

Alim, sözsüz adım atsa, ukbalar var.

Pir-i Kamil mükemmilsiz geçmek hayal,

Söz ilmini bilen emin geçer, dostlar.¹⁵

Anadolu'nun önemli dervişlerinden ve hikmetlerini Türkçe yazan Yunus Emre ise sözde fazlalığın giderilmesi gerektiğini, bunun izzetli bir davranış olduğunu, eğer aşk ile lüzumsuz şeylerin başı kesilmezse dirlik ve düzenin olamayacağını şu dizelerle dile getirmiştir:

Kes gider izzet başını terk eyle sen fuzûllığı

Kesmezisen başın anun ışıkla dirligün muhâl¹⁶

3. Allah ile dostluk et. Eğer buna güç yetiremez isen Allah ile dost olanla dost ol ki onun dostluğunun bereketi seni Allah ile dostluğun bereketine ulaştırsın.¹⁷

Tasavvuf düşüncesinde hakiki dost sadece Yüce Allah'tır. O'nun dostluğunu kazanan, diğer tüm varlıkların dostluğunu da kazanır. Bunun için kişinin manevi dünyasını en ince ayrıntılarına kadar imar etmesi gerekir. Seyr u sülûkünü hassasiyetle tamamlaması ve böylece ruhsal gelimini kemale erdirmesi gerekir. Eğer kendisi bunu yapamazsa yapabilen mürid-i kamilleri dost edinmeli, onların yolunda gitmelidir.

Anadolu Selçuklularının pek çok konuda etkili olduğu bir dönemde yaşayan Muhammed b. Gazî el-Malatyavî, bu hikmette tasavvuf kültürünün oldukça yaygın bir hale geldiği muhitin hakiki dost anlayışını yansıtmıştır.

Malatyavî'den yaklaşık yarım asır sonra vefat eden Mevlanâ da insanın benlik gelişiminin sağlanabilmesi için hakiki dostu aşk derecesinde ilgi göstermesi ve gönlünü ona açması gerektiğini söylemiştir. Mesnevî'de bu konuda şöyle demektedir:

Hadi Yusuf'un geçeceği tarafa bir pencere aç da oraya otur, seyrine bak.

¹⁵ Ahmed Yesevî, *Dîvân-ı Hikmet*, s. 330.

¹⁶ Mustafa Tatçı, *Yunus Emre Dîvânı*, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Ankara tsz, no: 124.

¹⁷Malatyavî, *Ravzatul-ukûl*, s. 15.

Aşık olmak, o yana bir pencere açmaktır. Çünkü gönül, dostun cemali ile aydınlanır. Şu halde daima sevgilinin yüzüne bak.¹⁸

Yunus Emre de bir beytinde Malatyavî gibi hakiki dostu sevenlerin O'na kavuşacaklarını şöyle dile getirmiştir:

Dostı gerçek sevenlerün dostu ulaşur cânları

Kendüye hayrân eylemiş ezel ebed dost bunları¹⁹

4. Su taşkını onu susuz bıraktı. (Gölde susuz kaldı.)²⁰

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî, bu hikmette kişinin kendisi için lazım olanı elde etmek için gereğinden fazla bir çabaya girmesinin yani hırsın zararına ve neticede başarısızlığa sebep olduğunu anlatmak istemiştir.

Ahmed Yesevî de bir hikmetinde haris insanın dünyadan mahrum kalacağını şöyle dile getirmiştir:

Nefsi için dinmeden her dem mihnet kılan,

Din işini arkaya atıp dünya seven,

Haris olup bu dünyadan mahrum kalan,

Gerçek aşıklar bu dünyadan uzak olsun.²¹

Yine tasavvuf tarihinin ünlü sufisi Yunus Emre de kendisinde hırs ve heva olan kimsenin iflah olamayacağını şu dizelerle dile getirmiştir:

Buhl u tama sığmaz ana izzet de kaldı bir yana

Yol bulamaz hırs u hevâ kimde ki bu devlet olur²²

Tasavvuf düşüncesine göre hırs veya hırs duygusunun sürüklediği cimrilik, kişinin dünyaya karşı duyduğu aşırı sevgi ve ilgiden kaynaklanmaktadır. Sûfiler buradan hareketle, dünyaya ve dünya sevgisine karşı oldukça temkinli yaklaşmışlardır. Onlara göre dünyayı sevmenin ve aşırı derecede bağlanmanın insan benliğini ve karakterini olumsuz yönde etkilemektedir.

Tasavvuf tarihinin ilk sufî ve müelliflerinden Sülemî, salikin manevi gelişimine ve dolayısıyla karakter eğitimine işaret ederek seyr ü sülûk sürecinde yol alabilmesi için hırs ve oburluktan kaçınması gerektiğini ifade etmiştir. Ona göre hırs, insanı dünyalık aramaya sevk eden önemli bir unsurdur. Bu da kalbin manevi anlamda ölümüne sebep olur.²³

¹⁸ Mevlanâ Celaleddin er-Rumî, *Mesnevî*, çev: Veled İzbudak, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul 1990, c. VI, b. 3095.

¹⁹ Tatçı, *Yunus Emre Divânı*, no: 415.

²⁰ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 436.

²¹ Ahmed Yesevî, *Divân-ı Hikmet*, s. 437.

²² Tatçı, *Yunus Emre Divânı*, no: 45.

²³ Ebu Abdurrahman Muhammed b. Hüseyin es-Sülemî, *Cevâmî'ü âdâbi't-tasavvuf*, tahkik ve çev: Süleyman Ateş, (*Sûfilerin Âdâbını İhtiva Eden Kitap*), Ankara Üniversitesi Basımevi, Ankara 1981, s. 90.

5. İnsan iyiliğın kölesidir.²⁴

İnsan kendine iyilik edeni sever, ona karşı sevgi besler. Hayatı boyunca o iyiliğı yapanı gönlünde hürmet ve sevgi ile taşır. Hatta yapılan iyiliğe karşı kendini borçlu hissedebilir. Muhammed b. Gazî el-Malatyavî, bu hikmette dünyada pek çok insanın farklı durumlarda karşılaşabildiğı bir hakikati dile getirirken, iyilik yapmanın önemine ve etkisine de vurgu yapmıştır.

Mevlanâ, yapılan iyiliğın ruhsal açıdan insanı rahatlattığını ve hayata olumlu değer kattığını belirtmiştir.

İyilik ettiğın müddetçe görürsün ki iyi yaşamaktasın gönlün rahat.

Fakat bir kötülükte bulundun, bir fenalık ettin mi o yaşayış, o zevk gizleniverir.²⁵

Yunus Emre ise Malatyavî'nin hikmetinde vurguladığı yapılan iyiliğın zıddına, yapılmayan iyiliğe dikkat çekerek yapılmayan iyiliklerin nefsin arzu ve isteklerini yerine getirmeye sürükleyeceğine ve ahirette azaptan kurtarmayacağına işaret etmiştir.

Hemin geldüm bu dünyaya nefsüme kulluk itmege

Eyü amel işlemedüm azabdan kurtulam diyü²⁶

Yukarıda ele alınan hikmetler, genel olarak tasavvufun temel gayesinin insanı iyiliğe sevk etmek ve nihayetinde insan-ı kamil yetiştirmek olduğunu hatırlatmaktadır.

6. Cahil mal ararken akıllı kemal arar.²⁷

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî'nin özlü bir biçimde ifade ettiği bu hikmet, aslında oldukça açık ve anlaşılır bir şekilde cahilin düştüğü seviyesizlik düzeyi ile kemalatını arayanın cehaletten uzaklaşarak pek çok şeye sahip olabileceğini anlatmaktadır. Zira insanoğlu tecrübe etmiştir ki, mal arayan cahilin malı onu cehaletten kurtarmadığı gibi aksine onu dünya ve nefsinin istekleri peşinde koşturmaya sürükler. Oysa kemal arayan insan hem cehaletten kurtulur hem de insani olarak mertebesini yükseltir. Tasavvuf düşüncesinde kemale ermek için kişinin öncelikle bir mürşid-i kamilin rehberliğinde zorlu ve uzun olan seyr u sülûkünü tamamlaması ve ruhsal açıdan iç dünyasını güzelleştirmesi gerekir. Zaten bu durumu gerçekleştiren kişi, artık mal ve mülk gibi dünyevi yönünü meşgul eden maddi unsurlardan kurtulur. Böylece kemale erer ve cehaletin seviyesizliğini anlar.

Pir-i Türkistan Hoca Ahmed Yesevî, Malatyavî'nin söylediğı hikmeti kendi dilince şöyle ifade etmiştir:

Dünya diyen huzursuz imiş akıllı kullar şikâyetçi imiş,

²⁴ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 274.

²⁵ Mevlanâ, *Mesnevî*, c. VI, b. 3488.

²⁶ Tatçı, *Yunus Emre Divânı*, no:285.

²⁷ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 139.

Cahiller ile dost imiş dünyayı bırakıp giderim.²⁸

Yesevî'ye göre de mal, kamil insanların peşinden koşacağı bir şey değildir. Çünkü mal, cahillerin dostu gibidir. Kemal peşinde koşanlar ondan uzak durmalıdır.

7. Dünya bir köprüdür, üzerinden geçin ama onu imar etmeyin.²⁹

Müellifimizin ifade ettiği bu hikmet, dünyanın geçiciliğini anlatmaktadır. Dünya asla gerçek amaç değildir, o sadece hakikate ulaşmak için kullanılacak bir araçtır. Malatyavî'nin dünyayı bir köprüye benzetmesinin nedeni, onun insanı ahirete taşıyan bir araç olmasındandır. Bu köprüye ayak basan, onun diğer ucunda gerçek hayatın olduğunu bilmeli ve ona göre yaşamalıdır. Dünyaya gereğinden fazla ilgi gösterme ya da onu imar ile meşgul olma, insanı gerçek hedefinden uzaklaştırır ve yanlışlara düşmesine sebep olur.

Nitekim Hoca Ahmed Yesevî de bir hikmetinde;

Gafillere dünya gerek, akıllılara ahiret gerek,

Vaizlere minber gerek, bana sen gereksin.³⁰

diyerek dünyayı gafillerin aldandığı bir köprü gibi görüp ona aşırı sevgi ve ilgi göstermenin gafletten kaynaklandığını ifade etmiştir.

Sûfiler genel olarak dünyaya ve dünya sevgisine karşı oldukça temkinli yaklaşmışlardır. Onlara göre dünyayı sevmenin ve aşırı derecede bağlanmanın insan benliğini ve karakterini olumsuz yönde etkilemektedir. Hatta dünya sevgisinin her türlü kötü huyun gelişmesinde motivasyon olabileceğini kabul etmişlerdir. Bu anlamda kişinin manevi gelişiminin önündeki önemli engellerden birinin dünyaya aşırı bağlanma ve sadece onun için çalışma olduğunu söylemişlerdir. Tasavvuf erbabı kişinin ruhsal anlamda gelişiminin sağlanabilmesi için dünya sevgisi neticesinde ortaya çıkan hırs gibi manevi hastalıklardan kurtulması ve bunların sıkı bir eğitime tabi tutulması gerektiğini belirtmişlerdir.³¹

8. Sefer seferi tetikler ve zaferi doğurur.³²

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî'nin zikrettiği bu hikmetten maksadın ruhsal sefer olduğunu anlamak gerekir. Kişinin iç dünyasına yaptığı manevi yolculuk, onu olgunlaştırır ve nihayetinde Yüce Allah'ın rızasını kazanarak O'na vuslatı sağlar. İşte Malatyavî bu durumu zafer olarak nitelendirmiştir. Tasavvuf düşüncesinde manevi yolculuk, seyr u sülük olarak kabul edilmiştir.

Cehaletten bilgiye, kötü ahlaktan güzel ahlaka ve kendi vücudundan Hakk'ın vücuduna doğru manevî ve kalbi bir hareket olarak tanımlanan seyr ü sülük kavramı, tasavvuf terminolojisinde ahlakî eğitimi ifade eden temel

²⁸ Ahmed Yesevî, *Dîvân-ı Hikmet*, s. 169.

²⁹ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 142.

³⁰ Ahmed Yesevî, *Dîvân-ı Hikmet*, s. 113.

³¹ İbrahim Işıtan, *Sûfi Psikolojisi (Sülemî'ye Göre Sûfi Benlik Dönüşümü)*, Divan Kitap Yayınları, Ankara 2014, s. 258.

³² Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 284.

terimlerden biridir. Bütün mistik hareketlerde olduğu gibi tasavvufta da bu yolculuğun tabii neticesi olarak belli aşamalar vardır. Basitten mürekkebe, iyiden mükemmele doğru bir tekamül söz konusudur. Bu tekamülü gerçekleştiren sufiye “sair, seyyar, salik” gibi isimler verilmiştir.³³

Tasavvufta manevi eğitim sistemi olarak Arapçada “gitmek ve girmek” anlamına gelen “seyr u sülûk”, terminolojide genellikle “seyr” ve “sülûk” şeklinde iki ayrı başlık altında zikredilmiştir. “Seyr” kavramı, “sefer” ile birlikte ele alınarak, “sefer ila’llah” (belli bir sınırı olan seyr) ve “sefer fi’llah” (belli bir sınırı olmayan, nâmütenahî seyr) olarak isimlendirilmiştir. Sülûk ise insanın dünya sevgisi (câh), hased, kibir, cimrilik, yalan gıybet, hırs gibi zemmedilen kötülüklerden arınarak tövbe, doğruluk, rıza, sabır, adalet gibi övülen ahlak ilkelerini benimseyip özümsemesi demektir. Ayrıca sülûk, “yola girmek, yolda yürümek, bir şeyin başka bir şeyin içine nüfuz etmesi, katılması, intikal etmesi” gibi anlamlara da gelir. Sufiler, seyr ü sülûk ifadesiyle Hakk’a ermek için bir mürşidin denetiminde yapılan manevi yolculuğu ve salikin dünya ve makam sevgisi gibi kötü ahlaki sıfatlardan temizlenip güzel ahlakla donanmasını anlatmışlardır.³⁴

Seyr u sülûkün neticesi ise genellikle zafer olarak kabul edilebilecek manevi olgunluk, ruhsal arınma, kalbi ve nefsanî tezkiye ile nihayet Yüce Allah’a vuslattır.

9. Kanaat, tükenmez hazinedir.³⁵

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî’nin veciz bir üslupla ifade ettiği bu hikmet, sufiler arasında zühdün temeli kabul edilen kanaatten hareketle insanı olgunlaştıran manevi bir unsura vurgu yapmaktadır.

Tasavvuf düşüncesinin ilk dönem sufilerinden Süfyan-ı Servî ile muhaddisliğinin yanında sufiliği ile de bilinen Ahmed b. Hanbel gibi bazı zatların kanaate ruhsal gelişimi önemli derecede etkileyen bir unsur olarak yaklaştıkları görülmektedir. Bu sufiler zühdü, “dünya ile ilgili her türlü emeli kısa tutmak” şeklinde tanımlamışlardır. Süfyan-ı Servî, insanın iç dünyasının bir yansıması olabilecek yaklaşımla dünyaya karşı zahid olmanın kanaatkarlık anlamına geldiğini, dolayısıyla kuru ekmek yemek veya aba giymenin zühd olmadığını ifade etmiştir.³⁶ Bu yaklaşım, zühd anlayışını doğru ve isabetli bir şekilde içselleştiren birinin aynı zamanda kanaat sahibi olacağı sonucunu doğuracağı da muhakkaktır.

Gazalî, insanın dünyaya fazla tamah etmemesi gerektiğini söyleyerek en çok bir aylık geçimiyle meşgul olmasını tavsiye etmiş, daha ilerisinin kaygısını taşımayı da hırs saymıştır. Bu duygunun kişiyi kötü ahlaka ve yanlış tutum ve davranışlara yönlendireceğini belirterek hırsın kişilik aşınması ile karakter

³³ Abdurrezzak Tek, “Aziz Mahmud Hudayî’nin Seyru Sülûk Anlayışı”, *Aziz Mahmud Hüdayî Uluslararası Sempozyum Bildiriler Kitabı*, 20-22 Mayıs 2005, c. 1, s. 179.

³⁴ Muhammed Ali Tahanevî, *Keşşâfu İstılâhâtî’l-fünûn*, Mektebetü Lübnan, Beyrut 1996, c. I, s. 996 vd; Ethem Cebecioğlu, *Tasavvuf Terimleri ve Deyimleri Sözlüğü*, Anka Yayınları, İstanbul 2004, s. 564.

³⁵ Malatyavî, *Ravzatu’l-ukûl*, s. 12.

³⁶ Ebu’l-Kasım Abdülkerim b. Hevâzin el-Kuşeyrî, *Tasavvuf İlmîne Dair Kuşeyrî Risâlesi*, çev: Süleyman Uludağ, Dergah Yayınları, İstanbul 1999, s. 211.

bozukluğuna yol açabileceğine işaret etmiştir. Ayrıca bu duygunun yenilmesi için de bir kısım çareler önermiştir. Önerdiği çareler arasında en dikkate değer olanı kanaattir. Ona göre kanaat, aynı zamanda şeref, hırs ise zillet vesilesidir. Hz. Peygamber'in "Senin bir şeye olan aşırı sevgin gözünü kör, kulağını da sağır eder."³⁷ mealindeki hadisinden yola çıkarak şeytanın kalpleri etkileme vasıtalarından biri olarak gördüğü hırs ve hasedin insanın manevi dünyasını karartacağını ve gönülleri duyarsız hale getireceğini belirtmiştir. Bunun çaresi olarak da kanaati kabul etmiştir.³⁸

Mevlanâ da Gazalî gibi hırsı dizginlemek için kanaatin bir çözüm olabileceğini söylemiştir. Mevlanâ'ya göre hırsın zıt kutbu, kanaattir. Bu sebeple hırs, ancak kanaatle dengelenebilir. Kanaat, insanın kendi hakkıyla yetinmesi ve onunla mutlu olması iken hırs, bencil bir şekilde her şeyi arzulayıp tatmin olmayan bir duygudur. Hırs duygusuna sahip biri asla mutlu ve huzurlu olamaz. Her zaman başkasında olduğunu ve kendisinde olmadığını düşündüğü şeyler, içini kemirip durur. Başka bir ifadeyle böyle biri elindeki hazinayı kaybetmiş gibidir ve daima mutsuz olur.³⁹

10. İşlerin düzgünlüğü, fuzuli şeyleri terk etmededir.⁴⁰

Muhammed b. Gazî el-Malatyavî'nin ifade ettiği bu hikmet, tasavvuf düşüncesinde "mâsivâ" yani Yüce Allah'ın dışındaki tüm varlıkları yük kabul etmek ve onları terk etmek şeklinde ifade edilmiştir. Malatyavî'ye göre Allah'ın dışında fuzuli olan her şey, insana yüküdür ve onu hakikatten saptırabilecek meşgalelerdir.

Tasavvuf düşüncesinde iyi ve güzel huylar, insanın pek çok tutum ve davranışını etkileyen riyâzet ve mücâhede ile elde edilebilir. Kazanılan bu huylar, zaman içinde birey tarafından içselleştirilip özümсенir ve karakter haline gelir. Bu durum, bireyin beden ile ruh arasındaki ilişkisinde bir uyum ve dengenin doğmasına sebep olur. Artık gündelik hayat içinde bu uyum ve denge yaşam boyunca içten dışa devrederek gider.⁴¹

Çağımızın önemli hastalıklarından biri olan obezitenin çok yemek ve ona bağlı olarak fazla uyumak olduğunu unutmamak gerekir. Bu sebeple sufilerin riyâzetle uyguladıkları az yemek, az konuşmak ve az uyumak, çağımızın hastalıkları haline gelen çok yemek, çok konuşmak ve uyku düzensizliği gibi hususlara reçete olabilecek durumdadır.⁴²

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki salık için riyâzet ve mücâhede, yani gereğinden fazla yüklerden kurtulmak için yapılan çabalar, iç dünyasındaki ruhsal değişim ve gelişmeyi sağlamaktadır. Başka bir ifadeyle ruhsal yönden asli tabiatına uygun olmayan ve ruhun saflığına zarar veren gereksiz şeylerden arınmak, ruhi inceliği elde etmeye yardımcı olmaktadır. Şüphesiz

³⁷ Ahmed b. Hanbel, *el-Müsned*, Beyrut 1991, c. V, s. 94; Süleyman b. el-Eş'as Ebu Davud, *Sünenü Ebi Davud*, el-Mektebetü'l-İslâmiyye, İstanbul trs., Edeb, 116.

³⁸ Gazalî, *İhyâu ulûmi'd-dîn*, c. III, s. 242.

³⁹ Mevlanâ, *Mesnevî*, c. I, b. 20.

⁴⁰ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 235.

⁴¹ Gazalî, *İhyâu ulûmi'd-dîn*, c. III, s. 130 vd.

⁴² Vahit Göktaş, "Modern İnsanın Bir İhtiyacı Olarak Riyâzet ve Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın Riyâzetle İlgili Görüşleri", *EKEV Akademi Dergisi*, Yıl: 16, Sayı: 50, 2012, s. 55.

bunun yanında fizyolojik ve biyolojik yönden incelmeyi ve gelişmeyi de sağlayacağı muhakkaktır.⁴³

Nitekim Ahmed Yesevî de bir hikmetinde, kişinin gereğinden fazla fuzuli şeylerden sıyrılması ve sadece Yüce Allah'ın cemalini dilemesi gerektiğini şöyle dile getirmiştir:

Cemal dileyip terk eylesen mâsivâyı;

Ölmeden önce vücudunu eyle fani;

“Ve enharun min aselin musaffa” yı;

Cennetini has kuluna ihsan eyler.⁴⁴

11. Kurtuluş ancak ihlasla olur.⁴⁵

Tasavvuf düşüncesinde ihlas, kişinin söz, tutum ve davranışlarının güzel ahlakla süslenmesine sebep kabul edilmiştir. Muhammed b. Gazî el-Malatyavî, bu hikmette ihlasın hem güzel ahlakın insanda meydana getirdiği olumlu etkiye dikkat çekmiş hem de kurtuluş vesilesi olduğuna vurgu yapmıştır.

Tasavvuf düşüncesinde ihlas, riyanın zıddı kabul edilmiştir. Zira riya, insandaki bütün güzelliklerin özünü alır ve kuru hareket haline getirir. Riyanın en önemli çaresi de ihlastır. İhlasın olmadığı yere riya yerleşir ve bir hastalık olarak kişinin ahlaki ve manevi dünyasını kemirerek bitirir.⁴⁶ Riya, kişinin benlik ve karakterini zayıflatarak duygu ve düşüncelerini olumsuz etki eder. Ruhsal olarak bunalıma sürükler ve kalbinin hakikatten zevk almasına engel olur. Bu sebeple kurtuluş ancak ihlasla mümkün olur.

Sufiler, ihlası kemiren kibirden kurtulmanın çareleri arasında kişinin öncelikle bildiği ile amel etmeye devam ederek bilmediklerine de talip olması gerektiğini söylemişlerdir. Bunun için de kalbini ihlas üzere kılmalıdır. Mümin, bir ameli işlediğinde kendisini Hakk'a yaklaştırmış, kalbinde ünsiyet ve ibadet zevkini yerleşmiş bulmazsa, kendisinin amel eden olmadığını ve amelinde halel bulunduğunu düşünmelidir. Bu, ihlasın zıddı olan riya, nifak ve kibirden başka bir şey değildir.⁴⁷

Hoca Ahmed Yesevî de aşağıdaki hikmetinde Malatyavî'nin söylediği gibi ihlasın kulun muradına ulaşmasında vesile olduğunu dile getirmiştir.

Evliyaya yetişenler dünyasından geçenler,

İhlaslı kul halk içinde muradına yetti ya.⁴⁸

Yunus Emre de bir hikmetinde riyanın ihlası yok ettiğini şöyle ifade etmiştir:

⁴³ Hasan Kayıklık, *Tasavvuf Psikolojisi*, Akçağ Yayınları, Ankara 2011, s. 146.

⁴⁴ Ahmed Yesevî, *Dîvân-ı Hikmet*, s. 270.

⁴⁵ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 361.

⁴⁶ Ebu Nasr et-Tusî es-Serrâc, *el-Lüma' fi't-tasavvuf (İslam Tasavvufu)*, haz: Hasan Kamil Yılmaz, Erkam Yayınları, İstanbul 1996, s. 290.

⁴⁷ Dilaver Güner, *Abdülkadir Geylânî Hayatı, Eserleri, Görüşleri*, İnsan Yayınları, İstanbul 1999, s. 231.

⁴⁸ Ahmed Yesevî, *Dîvân-ı Hikmet*, s. 239.

Ârifler ortasında sofluk satmayalar

İhlâsıla bu 'ışka riyâyı katmayalar⁴⁹

12. Kim nefsine hakim olursa, nefsi dışındakiler ona itaat eder.⁵⁰

Nefs, insanın maddi yönünü besleyen ve onu sürekli heva ve hevese sürükleyen içsel bir dürtüdür. Eğer nefis tezkiye edilerek kontrol altına alınmazsa kişiyi hakimiyeti altına alır ve arzularının peşinden sürükler.

Malatyavî'nin söylediği bu hikmet, tasavvuf erbabı tarafından farklı şekillerde dile getirilmiş bir tespittir. Sufilere göre nefsin tezkiye edilmesi için uygulanan seyr u sülûk eğitimi, kişinin kuvvetli bir iradeye sahip olmasını ve böylece dünya ve içindekilerin kontrolü altına girmesine engel olur. Tasavvuf ehli, kuvvetli bir irade için veya başka bir ifade ile riyazet eğitimi için az yeme, az uyuma, yalnız kalma, zikir ve tefekkürle meşgul olma gibi prensipleri temel şart kabul etmişlerdir. Nitekim ilk dönemin meşhur sufilerinden Hucvirî'ye göre insan çok yediği sürece irade kuvveti azaldığı gibi nefis kuvveti de çoğalır. Salık nefsine hakim olup az yeme iradesini gösterirse heva ve hevesin kuvveti zayıflar, akli ve iradesi kuvvetlenir. Böylece iç alemindeki dürtüler azalır ve bazı olağan üstü sırlar zahir olur.⁵¹

Ben ve benlik, nefis ve heva, hırsı bıraksa,

Pir -i mürşid mükemmile özünü salsa.

Edhem gibi gönül mülkünü sivâ kılsa,

Bütün zorlu işi onun asan olur.⁵²

Yukarıdaki hikmette Ahmed Yesevî, müellifimiz Malatyavî'nin ifadelerine benzer şekilde nefsine hakim olanın bütün işlerinin kolay olacağını dile getirmiştir.

Sonuç

Tasavvuf düşüncesinde genel anlamda kalbin ilahi sırlara vakıf olması, varlıkların var oluş amaçlarının kavranması, sebeplerle bunların sonuçları arasındaki ilişkilerde ilahi iradenin rolünün keşfedilmesi şeklinde kabul edilen hikmet, pek çok ilim disiplini tarafından kullanılmış bir kavramdır. Sufilerin ve diğer İslam ulemasının dışında edebiyat, şiir ve sanat gibi diğer ilim disiplinleriyle ilgilenenler de hikmeti ifadelerinin gücünü ve vurgusunu ortaya çıkarmak için kullanmışlardır. Nitekim XII. yüzyılın sonu ile XIII. yüzyılın başında Anadolu Selçukluları döneminde yaşayan Malatyalı alim ve devlet adamı Muhammed b. Gazî de eserlerinde ele aldığı konunun önemini vurgulamak için hikmetli ifadelere yer vermiştir.

Yapılan çalışmada, Malatyavî'nin *Ravzatu'l-ukûl* adlı eserinde yüzlerce hikmete yer verdiği, bunların bir kısmının tasavvuf ehli tarafından da benzer

⁴⁹ Tatçı, *Yunus Emre Dîvânı*, no: 57.

⁵⁰ Malatyavî, *Ravzatu'l-ukûl*, s. 138.

⁵¹ Ali b. Osman Cüllabî el-Hucvirî, *Keşfu'l-mahcûb (Hakikat Bilgisi)*, çev: Süleyman Uludağ, Dergah Yayınları, İstanbul 1996, s. 468.

⁵² Ahmed Yesevî, *Dîvân-ı Hikmet*, s. 326.

şekilde ifade edildiği görülmüştür. Tasavvufun kurumsallaşmaya başladığı ve tarikatların Anadolu topraklarında etkisini gösterdiği bu zaman diliminin ulema, edip, şair, devlet erkanı gibi şahsiyetlerin üzerinde de tesirli olduğu anlaşılmaktadır.

Ele aldığımız müellif ve eserinde yüzlerce hikmet kullanmıştır. Bunların pek çoğunun tasavvuf tarihinde öne çıkan sufiler tarafından da benzer veya farklı ifade biçimleriyle kullanıldığı anlaşılmaktadır. Muhammed b. Gazî el-Malatyavî'nin ele aldığı hikmetlerin içinden yaptığımız seçmelerde; sözün önemi, sözün insan özüyle uyumu, nefse hakimiyet, zühd, kanaat, Cenab-ı Allah'a yakınlık veya dostluk, iyilik, kemali arama, ihlas gibi konuların anlatımı dikkat çekmiştir.

Kaynakça

Abdurrezzak Kaşanî, *Istilahâtü's-sufiyye*, Kahire 1992.

Ahmed b. Hanbel, *el-Müsned*, Beyrut 1991.

Cebecioğlu, Ethem, *Tasavvuf Terimleri ve Deyimleri Sözlüğü*, Anka Yayınları, İstanbul 2004.

Düzen, İbrahim, *Muhammed b. Gâzî el-Malatyavî ve Eseri Ravzatu'l-Ukûl*, Beyan Yayınları, İstanbul 2016.

Ebu Davud, Süleyman b. el-Eş'as, *Sünenü Ebi Davud*, el-Mektebetü'l-İslâmiyye, İstanbul trs.

Gazalî, Ebu Hamid Muhammed b. Muhammed, *İhyâu ulûmi'd-dîn*, Beyrut 2004.

Göktaş, Vahit, "Modern İnsanın Bir İhtiyacı Olarak Riyâzet ve Erzurumlu İbrahim Hakkı'nın Riyâzetle İlgili Görüşleri", *EKEV Akademi Dergisi*, Yıl: 16, Sayı: 50, 2012.

Gültekin, Aladdin, "Muhammed b. Gazî'nin Ravzatu'l-Ukûl Adlı Eserinde Geçen Arapça Şiirlerde Hikmet", *Türkiye İlahiyat Araştırmaları Dergisi (Tiad)*, cilt: 2, sayı: 2, 2018.

Gültekin, Aladdin, "Ravzatu'l-Ukûl Adlı Eserde Geçen Mesel Örneklerine Dair Bir İnceleme", *İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Dergisi (İtobiad)*, cilt: 6, sayı: 5, 2017.

Gürer, Dilaver, *Abdülkadir Geylânî Hayatı, Eserleri, Görüşleri*, İnsan Yayınları, İstanbul 1999.

Hakim et-Tirmizî, *Hatmu'l-evliyâ*, Beyrut 1965.

Hucvirî, Ali b. Osman Cüllabî, *Keşfu'l-mahcûb (Hakikat Bilgisi)*, çev: Süleyman Uludağ, Dergah Yayınları, İstanbul 1996.

Işıtan, İbrahim, *Sûfî Psikolojisi (Sülemî'ye Göre Sûfî Benlik Dönüşümü)*, Divan Kitap Yayınları, Ankara 2014.

İbn Manzûr, Ebu'l-Fadl Cemalüddin Muhammed b. Mükerrerem, *Lisanu'l-Arab*, Beyrut 1990.

- Kara, Mustafa, "Hikmet", *DİA (Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi)*.
- Kayıklık, Hasan, *Tasavvuf Psikolojisi*, Akçağ Yayınları, Ankara 2011.
- Kuşeyrî, Ebu'l-Kasım Abdülkerim b. Hevâzin, *Tasavvuf İlmîne Dair Kuşeyrî Risâlesi*, çev: Süleyman Uludağ, Dergah Yayınları, İstanbul 1999.
- Malatyavî, Muhammed b. Gazî, *Ravzatu'l-ukûl*, thk: Muhammed Ruşen ve Ebu'l-Kasım Celil Pever, Kazım Berknisi, Tahran 1383.
- Mevlanâ Celaleddin er-Rumî, *Mesnevî*, çev: Veled İzbudak, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul 1990.
- Ragıb el-İsfahanî, *el-Müfredât*, Beyrut 1997.
- Serrâc, Ebu Nasr et-Tusî, *el-Lüma' fi't-tasavvuf (İslam Tasavvufu)*, haz: Hasan Kamil Yılmaz, Erkam Yayınları, İstanbul 1996.
- Sülemî, Ebu Abdurrahman Muhammed b. Hüseyin, *Cevâmi'u âdâbi't-tasavvuf*, tahkik ve çev: Süleyman Ateş, (*Sûflerin Âdâbını İhtiva Eden Kitap*), Ankara Üniversitesi Basımevi, Ankara 1981.
- Tahanevî, Muhammed Ali, *Keşşâfu ıstılahâti'l-fünûn*, Mektebetu Lübnan, Beyrut 1996.
- Tatçı, Mustafa, *Yunus Emre Dîvânı*, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Ankara tsz.
- Tek, Abdurrezzak, "Aziz Mahmud Hudayî'nin Seyru Sülûk Anlayışı", *Aziz Mahmud Hüdayî Uluslararası Sempozyum Bildiriler Kitabı*, 20-22 Mayıs 2005.
- Yazıcı, Tahsin, "Muhammed b. Gâzî", *DİA*.
- Yesevî, Hoca Ahmed, *Dîvân-ı Hikmet*, Ahmed Yesevî Üniversitesi, Ankara 2016.